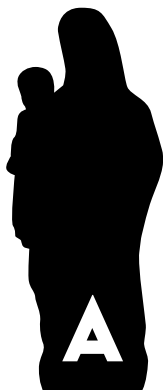

Ruff Orsolya
A BÁNATOS MADONNA

RUFF ORSOLYA

BÁNATOS MADONNA

DÁMAJÁTÉK 1.

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

Copyright © Ruff Orsolya, 2025

© General Press Könyvkiadó, 2025

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.
A könyv szövegét tilos a mesterséges intelligencia
bármilyen formájának betanítására használni.

Szerkesztette
ZÁDOR LÍDIA

ISBN 978 615 104 079 9

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 411 2416

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő SZABÓ PIROSKA

Borító és belív nyomdai előkészítése KISS GERGELY
Nyomta és kötötte ADUPRINT Kft., 2025
Felelős vezető Tóth Zoltán ügyvezető igazgató

VALAHOL A KERTVÁROSBAN

Az előszobában hangosan ketyegett az óra, a lakásban máskülönben csend volt, csak odakint bőgött fel váratlanul egy motor. Az ablaküveg enyhén megremegett, amikor az éjszakai járat végigrobogott az utcán, és a sarkon befordulva beleolvadt az éjszakába. Vera lopva az órájára sandított.

Negyed hármat mutatott.

Vera finoman biccentett, de nem szólalt meg.

A mennyezeti lámpa puha, sárgás fénybe vonta az asztal mellett gubbasztó három alakot, a hátuk mögött viszont minden sarkot és kiszögellést elnyelt a sötétség. Némán fürkésztek tovább egymás arcát.

– A legközelebbi akcióhoz más ruhát kell keresnünk – szólalt meg végül Kamilla, és a füle mögé száműzött egy szőke tincset.

– Ez a fekete garbó borzasztóan öregít! – tette hozzá, és végigsimított a karján.

Adél felszisszent.

– Nem lesz legközelebb. Megbeszéltük! Ugye? – kérdezte szinte vádlón, és Vera felé fordult, akinek a szemfestéke mostanra egészen elkenődött, és fekete árkokat vont a szeme alá. – Azt mondtuk, egyszeri alkalom! És nem lesz még egy! – vakkantotta.

Kamilla közben lehajolt, és egy mozdulattal a padlóról az ölébe emelte a retiküljét.

– Különben is – fészkelődött idegesen Adél –, nem te mondd mindig, hogy nem szabad a táskát a padlóra tenni? Kifolyik belőle a pénz... – szúrta oda, de befejezni már nem tudta, mert Kamilla visszavágott:

– Amennyi pénz ebben van, akár ki is folyhat. – Közben a táská mélyére túrt, és rövid keresgélés után előhúzott egy vattakorongot. – Tessék... a szemed alatt – nyújtotta Vera felé.

Adélt viszont nem lehetett ilyen könnyen leszerelni.

– Egyébként is, ez túl van tárgyalva. Egyszerűen nem értem, hogyan juthatott ilyesmi az eszedbe! Nem lesz semmiféle legközelebb! Hiszen mi... nem vagyunk bűnözők... Ugye? – Az utolsó szavakat szinte már suttogetta.

Vera erre dacosan felszegte az állát, kék szeme hidegen villant.

– Végül is... csak annyi történt, hogy másfél órával ezelőtt feltörtünk egy zárat, behatoltunk a margitvárosi múzeumba, kijátsoztuk a biztonsági őrt, és elloptuk a Bánatos Madonnát, amit... – darálta egy szuszra, majd gyorsan a divatos, fémszíjas órájára pillantott – legkésőbb hét és háromnegyed óra múlva felfedeznek... Mi pedig várjuk, hogy jelentkezzen végre nálunk egy pasas, aki, bár a *Forbes* szerint sikeres üzletember, de ha engem kérdezel, inkább egy Al Caponéba oltott Vito Corleone...

– Ők kicsodák? – pislogott ártatlanul Kamilla. – Az ismerőseid?

Vera halkán felnyögött.

– *A keresztapát* nem láttad soha? Tudod, amiben az öreg Marlon Brando játszik...

– Jaj, úgy imádtam *A vágy villamosában!* – kapaszkodott meg Kamilla az asztalban. – Amikor meghúzta azt a kólásüveget, és csak egy fehér trikó volt rajta, és a karján megfeszültek az izmok... ah! A balatonszemesi kertmoziban láttam, alig tudtam aludni utána... Vagy inkább sörösüveg volt? Már nem emlékszem...

– Én soha nem bírtam a pasast! – jelentette ki ellentmondást nem tűrő hangon Adél. – De pár éve mi is láttuk a darabot Pali-val... színházban... Kemenczési Rudolf játszotta a főszerepet – mondta, azzal lapos oldalpillantást vetett Verára, aki úgy tett, mintha süket lenne, miközben egy láthatatlan szöszöt söpört le a fekete garbójáról.

Kényelmetlen csend telepedett a konyhára, mire Kamilla idegesen beletúrt göndör, szőke hajába. Felállt, és a csaphoz lépett. Egy szuszra kiitta a vizet, majd a pulthoz csapta a poharat. A fizika törvényeivel nem számolt, a lendület túl nagyra sikeredett, és az üvegen ötcentis repedés keletkezett.

Vera finom vonású arcán egyetlen izom sem rezsent, Adél azonban megesküdtött volna rá, hogy magában jól mulat.

Kamilla viszont nem zavartatta magát.

– Amúgy is utáltam mindig. Még az anyósomtól kaptam. A kettes számútól – magyarázta, azzal a kukához lépett, és kidobta a poharat. Amikor megfordult, szív alakú arca csendes elégedettséget sugárzott.

Adél viszont a mellkasát dörzsölte.

– Hogy érted azt, hogy keresztapa? Nem arról volt szó, hogy... vállalkozó?

– Nem mindegy? – rántotta fel a vállát Vera. – A lényeg, hogy megcsináltuk.

A pillanatnyi csendben valószínűleg egy rugóra járt az agyuk, de meglepő módon csak Kamillában volt annyi bátorság, hogy fel is tegye a kérdést:

– És ha lebukunk?

– Nem fogunk. – Vera hangja magabiztosan csengett. – Mindenre gondoltam.

Adél idegesen húzkodta a fekete garbója ujját.

– Remélem is – szipogta, de akárhogy erőlködött, semmiféle együttérzést nem tudott kisajtolni a másik kettőből. – És ezzel addig mi lesz? – bökött a fejével a szobor felé.

A fekete gránittömbön tompán csorgott le a lámpafény. Vera kinyújtotta a kezét, és hosszú ujjával végigsimított a Madonna fején. A kő hideg volt, amitől önkéntelenül is megborzongott.

– Semmi – felelte végül. – Addig gyönyörködünk benne.

Kamilla hosszan nézte a szobrot, majd a zsebébe nyúlt.

– Vagy akár szelfizhetnénk is velem!

– Te megőrültél! – dőlt előre Vera. – Vagy meg akarsz öletni minket?

Kamilla közben az orrára tette a szemüvegét, és beütötte a kódját.

– Minek nézel te engem? Az Instámra amúgy is csak Mircikét teszem ki.

Mintha vezényszóra cselekedne, abban a pillanatban megjelent a konyhaajtóban a karcsú sziámi, és a tekintetét végighordozta a három fekete ruhás nőn.

– Mircike személyiségi jogairól nem hallottál még? – kérdezte Adél, és lehajolt, hogy megvakargassa a macska nyakát. A mozdulattól feldőlt a táskája, és kigurult belőle egy apró henger.

– Új rúzs? Ebben a hónapban már a második? – vetett rá célzatos pillantást Kamilla, mire Adél csak megvonta a vállát.

– Akciós volt. Bár nem tudom, minek magyarázok.

Kamilla közben egy gyümölcskosárnak támasztotta a telefonját, beállította az időzítőt, és a vállánál fogva közelebb húzta Verát.

Egy pillanatra megállt az idő. Mind a hárman a kamerába néztek, majd a telefon fölé hajolva megbeszélték, hogy egynek ez is jó lesz. Adél elnyomott egy ásitást.

– Megágyaztam nektek a vendégszobában – szólt Kamilla, de Vera csak a fejét rázta. Adél viszont nem kérte magát, és néhány perc múlva hallották, hogy megereszti a csapot a fürdőszobában.

Vera az ablaknál állt, és csendben figyelte a kihalt kertvárosi utcát. Azzal vigasztalta magát, hogy ha gond lenne, már biztosan fél tucat rendőrautó villogna a ház körül.

– Mire gondolsz? – szólalt meg mellette Kamilla.

Vera összerendezte a váratlan hangtól.

– Arra, hogy mostantól minden más lesz – mondta végül.

– Jobb vagy rosszabb? – kérdezte Kamilla. Hangjában már nyoma sem volt az előbbi bolondozásnak.

Vera megrázta a fejét.

– Azt nem tudom. De más, az egészen biztos.

1

EGY HÉTTTEL KORÁBBAN

A margitvárosi múzeumban a kedd kora délután volt a legcsendesebb. A múzeumpedagógiai foglalkozások már tizenegykor véget értek, a délután esedékes nyugdíjascsoport pedig rendszerint csak három előtt tíz perccel bukkant fel az épület előterében.

Vera elcsigázottan dőlt hátra a székén. Negyvenkét évig tanított egy technikumban, és mostanra már elszokott a gyerekzsivajtól. Szerencsére a nagy többség most is megelégedett azzal, hogy a telefonját bámulja, és csak néha akadt a diákok között olyan elvetemült, aki a rágóját valamelyik festmény alá akarta felragasztani. Verának nem hiányzott a tanítás. Ha őszinte akart lenni magához, akkor mindig is úgy gondolta, hogy az egyetem után majd az egyik nagy múzeumban vállal állást, de az apja családi háttere és politikai megnyilvánulásai miatt ez akkor szóba sem jöhetett. Maradt tehát a külvárosi iskola, ahol már az is óriási eredménynek számított, ha valamelyik tanítványa tisztában volt vele, hogy a dadaizmus meg a rokokó nem egyenlő holmi halálos betegséggel. A kollégák is felesleges luxusnak tartották a művészettörténetet, és tudta, hogy a háta mögött bárónénak hívják. Az emléktől Verának ismét megfeszültek a vonásai, és megrázta frissen festett, vállig érő barna haját.

Felszabadulásként élte meg, amikor két éve végre nyugdíjba mehetett, és a búcsúajándékba kapott mázas hamutartót már a hazaúton kihajította a kukába. Augusztusban éppen Siófokon áztatta a lábát a Balatonban, amikor a régi igazgatója felhívta, és lét-

számhiányra hivatkozva vissza akarta csábítani az iskolába. Vera annyira röhögött, hogy az anyák elhúzták a közeléből a pancsoló gyerekeiket.

De azzal is tisztában volt, hogy nem fogja sokáig bírni a semmittevést. Szerencsére Kamilla két macskás videó között talált egy múzeumi álláshirdetést az Instagramon. Az életrajzára alig vetettek egy pillantást, csak egy friss erkölcsi bizonyítványt kértek, és tulajdonképpen máris kezdhetett.

Vera utálta a teremfelügyelő kifejezést, jobb szeretett úgy gondolni magára, mint a régmúlt kincseinek őrére. A tanítás után élvezte a csendet és a nyugalmat, amibe csak néha rondított bele egy-egy látogató.

Az elmúlt két évben végigülte az összes termet. Már tudta, hogy a legszebben a néprajzi gyűjteménybe süt be a délutáni nap, a leginkább mégis a régi szoborgyűjteményt szerette. Budapest egyik legkisebb és legújabb magánmúzeumát a Margitliget közvetlen szomszédságában nyitották meg jó öt éve, egy régi villaépületben. A legenda szerint egy híres kurtizánnak építtette a múlt században egy még híresebb politikus, de Vera a tanulmányaiból történetesen tudta, hogy mindig is egy izzólámpagyáros és népes családja lakott benne.

A tények viszont senkit nem érdekeltek.

A villát tíz éve szerezte meg nyomott áron egy üzletember, akit mindenki csak Tóth úrnak hívott, személyesen azonban csak az igazgató találkozott vele. Egyszer. A férfi lelkes műgyűjtő volt, kezdetben főleg közepes színvonalú tájképekre specializálta magát, de gyűjteménye az évek során egyre nőtt, és egyre tekintélyesebb lett. Akadt a kollekciójában egy-két valóban figyelemre méltó darab. Verának mindenestre alkalma nyílt megtekinteni az összeset. A monotoniatűrése kiváló volt, és nem is vágyott rá, hogy bárki megzavarja a mindennapos csendes szemlélődésben. A székét ezért rendszerint az ajtó melletti sarokba állította, így a látogatók csak akkor vették észre, amikor már a terem belsejében

jártak. Vera ennél fogva aztán önhibáján kívül családi veszekedések, intim titkok, pletykák fültanúja lehetett. Volt, aki zavarba jött, más egyáltalán nem törődött vele. Úgy tekintettek rá, mint egy kiállítási tárgyra. Ami történetesen néha mozog.

Vera a zsebébe nyúlt, és előhúzott egy tükröt. Végigsimított a szemöldökén. Az a liba megint túlszedte... Nagyot sóhajtott, de tulajdonképpen elégedett volt az eredménnyel. A sok arcjóga, arc-masszázs meg kilónyi kencefice csak megtette a hatását. A maga hatvannyolc évével ő volt a legidősebb a csajok között, de hiába volt csak egy év a differencia, Adél és Kamilla egyetlen alkalmat sem hagyott ki, hogy az orra alá dörgölje a korát.

Halkan megkordult a gyomra. Vágyakozva nézett a táskája felé – egy pesztós-mozzarellás szendvics csak arra várt, hogy megegye végre. A vezetőség persze szigorúan megtiltotta, hogy az alkalmazottak a műtárgyak között eszegessenek, de ettől függetlenül mindenki bekapott egy-egy falatot, amikor senki sem látta.

Vera már nyúlt volna a táskájáért, amikor két férfi lépett a terembe. Bosszúsan fújta egyet, majd előhúzta a könyvet, amelyet előző nap Adél tukmált rá az egyik könyvesboltban. Egy krimi volt, az írójáról még életében nem hallott, és Vera sehogy sem jutott túl az első öt oldalon, mert valami mindig megzavarta.

Most például az a fojtott suttogás, ami a Bánatos Madonna mellől ért el hozzá.

A felbecsülhetetlen értékű szobrot még tavaly januárban adományozta egy ismeretlen a múzeumnak. Csak a végrendelet felbontásakor derült ki, hogy az elhunyt a nagyobb és értékesebb ingóságait szétosztotta a magyar magán- és közgyűjtemények között. Az örökösök egy darabig perelni akartak, de az ügyvédjük végül meggyőzte őket, hogy teljesen felesleges, hiszen a közjegyző előtt aláírt dokumentumból feketén-fehéren kiderül, hogy a végrendelkező szellemi képességeinek teljes birtokában hozta meg a döntését.

A fennállása óta így lett a margitvárosi múzeum legértékesebb műtárgya a tömör fekete gránitból kifaragott absztrakt Madonna-

szobor. A látogatók egy része udvariasan megcsodálta, és minden szögből lefényképezte, de mindegyik csoportban akadt legalább egy, aki hangosan megjegyezte, hogy ilyet tulajdonképpen ő is tudna csinálni.

– Biztosan ez az? – kérdezte az alacsonyabbik. Kitérdepelt farmert és egy csíkos nejloninget viselt; a hasán veszélyesen feszültek a gombok.

– Ez – szúrta a foga között a másik, és előkapta a telefonját. Egy darabig böködte, majd felmutatott egy képet a csíkos ingesnek.

Az elgondolkodva bólintott, és csak annyit mondott:

– Jó nehéznek tűnik.

A magasabbik, aki aznap megelégedett egy halálfejes melegítőkendővel, egy horgászsapkával és egy kitaposott edzőcipővel, ekkor hátrakapta a fejét, és alaposan végigmérte Verát. Aki viszont a diákcsoporthoz látogatása óta nem húzta le a füléről a kerek narancssárga fülhallgatót, amelyet még Adél unokájától kapott egyszer ajándékba. Azóta is ez volt a legfőbb fegyvere. Nem is kellett bekapcsolnia a zenét, ha rajta volt, csak az igazán vakmerők merték megszólítani, hogy a Bánatos Madonna eredete felől vagy a női mosdó holléte iránt érdeklődjenek.

Vera most is úgy tett, mintha minden figyelmét lekötne a könyv, és a fülébe áradó zene miatt egy szót sem hallana.

A magasabbik megnyugodva rántott egyet a nadrágján, majd megköszörülte a torkát.

– Persze hogy nehéz – folytatta bátrabban. – De mit csináljak, ha Vaszilnak pont ez kell? Én is jobban örülnék neki, ha mondjuk egy ilyen kavicsot kellene ellopni – mutatott az egyik vitrinre, amelyben ideiglenesen egy itáliai ékszműves drágakő-installációt állították ki. – De azért biztosan nem fizetne hatvanmillió forintot.

– Fejenként? – kérdezte a másik, és a lelkesedéstől elakadt a lélegzete.

– Nem, te idióta! Összesen. Kettőnknek.

Az alacsonyabbik körbejárta a szobrot, és szakértő szemmel méregette.

– Na, mit szólsz, Totó? – kérdezte a horgászsapkás.

– Pizszok nehéz lehet – ingatta a fejét a nejloninges. – Nézted a biztonsági rendszerüket?

– Azzal te ne törődj! Andriska azt mondja, csütörtökön tíz órakor le fog állni az egész.

– Honnan tudja? – tátotta el a száját a másik.

– Mégis honnan tudná, te idióta? Hát úgy, hogy ő fogja leállítani. Ilyen számítógépes izével... Meghekkeli, vagy mi a nyavalya. Harminc százalékot kér érte.

– Mármint a hatvanmillióból? – nyelt egy nagyot a Totónak nevezett nejloninges.

A társa komoran bólintott.

– Az még lejön belőle... Másképp nem megy. Van egy éjjeliőr is, de azt majd legfeljebb leütjük. A hátsó személyzeti ajtó közelében állunk meg a kocsival, ott nincs kamera. Ha minden jól megy, akkor félóra alatt megvagyunk az egészsel. Fejenként rongyos huszonegymillióval csak kihúzzuk a következő pár évet, nem?

A másik nem szólt, Vera viszont érezte, ahogy az egész háta megfeszül. Nagyon óvatosnak kellett lennie, nehogy elárulja magát. A fülhallgató vezetéke üresen lógott, de ha a férfiak nem jönnek közelebb, akkor nem fogják észrevenni, hogy nincs bedugva a telefonjába. A fejében közben vadul kattogtak a fogaskerekek. Mi mindent tudna kezdeni hatvanmillió forinttal! Elutazhatna végre New Yorkba! Megnézhetné magának a Metropolitan Múzeumot, meg az összes festményt, amit eddig csak albumokban látott. És eljutna Párizsba... Kristóf mindig csak ígérte, hogy elviszi, és egyszer meg is vette a repülőjegyeket, de a felesége megtalálta a zakkója zsebében. Oltári cirkuszt csapott, Kristóf viszont valahogy kimagyarázta a dolgot. Izabel végül nem adta be a válókeresetet, de attól fogva még óvatosabbnak kellett lenniük. Párizsba persze soha nem jutottak el kettesben.

Ám mit bánta már Vera Kristófot! Mostanra végleg leszámolt vele. A férfi néha még írogatott, meg képeket küldözgetett az unokáiról, Vera azonban már évek óta meg sem nyitotta az üzeneteit, automatikusan törölte őket. Hatvanmillióból viszont rengeteg álmat valóra válthatná! Életében nem látott még egyszerre annyi készpénzt...

Közben a két férfi úgy keringett a szobor körül, mint a prédára leső farkasok. Az alacsonyabbik végül megállt, és vakarni kezdte a nyakát.

– Tomikám, nekem ez nem tetszik. Nézd már meg, milyen kurva nehéz lehet! Nekem idegbecsípődésem van... Meg egy felfüggesztettem, hát minek kockáztassak ennyit? A bíró is megmondta a múltkor... Ha csak rossz időben köhintek, rám veri azt a két évet, amit legutóbb kiszabott, azután meg öt évre felfüggesztett. És tudod, mennyire utálok a börtönt... Öreg vagyok én már ehhez. Tudod, mit szeretnék? Nyugalmat. Nekem elég az a kis mellékes, ami a cigicsempészetből csurran-cseppen. Kisebb haszon, de kisebb a kockázat is. Meg különben is, mihez kezdenék huszonegymillióval? Amilyen a formám, az Erzsi rögtön kiszagolná... Évek óta fenyeget, hogy behajtja rajtam a gyerektartást... Ráadásul leütni valakit... Az már könnyű testi sértés. Tudod te, mi annak a büntetőtétele? Börtön, egytől akár három évig terjedő. Ha nyolc napon túl gyógyul, ez felugorhat ötre. És ha véletlenül meghal az illető? Akkor akár nyolc év is lehet. Szóval köszü, Tomikám, de inkább nem. Egyszerűen nincs kedvem hozzá, hogy az alatt a pár év alatt, ami még hátravan, valami ótvar börtönben rohadjak.

A Tominak nevezett férfi megdörzsölte az arcát, majd felsőhajtott.

– Oké. De akkor te mondd meg Vaszilnak, rendben?

Totó ádámcsutkája szinte önálló életre kelt, akkorát nyelt.

– Gondolom, nincs nagyon más választásom.

Tomi a fejét ingatta, és levette a horgászsapkáját.

– Pedig már olyan jól elterveztem. És ki is néztem magamnak azt a kis horgásztanyát Ráckeve mellett. Hogy ott milyen busákat lehet fogni!

– Leszarom a busákat. Emiatt – intett a fejével a Bánatos Madonna felé a nejloninges – én akkor se megyek vissza a börtönbe!

Tommi ismét a fejébe csapta a horgászsapkáját, és elmenőben még egyszer jól végigmérte Verát, aki úgy tett, mintha ellenállhatatlan vágyat érezne, hogy a fülhallgatóból áradó zenére ütemesen bólogasson.

– Azt ugye tudod, Totó, hogy ha mi nem, akkor majd megcsinálja más?

– Én már azt is leszarom, Tomikám – szólt vissza a küszöbről Totó.

Miután elháltak a lépteik, Vera a biztonság kedvéért még jó öt percet várt. Néha lapozott egyet a könyvben, de egyetlen mondatot sem tudott volna visszaidézni abból, amit olvasott. Egy terv kezdett körvonalazódni a fejében. Tisztában volt vele, hogy ilyen lehetőség csak egyszer adódik az ember életében.

De tudta azt is, hogy egyedül nem tudja megcsinálni.

És ami azt illeti, nem is akarta.

2

Ernő, a Krakkó utcai cukrászda tulajosa évekig ellenállt az idők szavának, ám amikor az apjától örökölt régi kávégép már csak forró vizet köpködött, végre beadta a derekát, és vett egy tisztességes háromkarosat egyenesen Olaszországból. Azt még ő is elismerte, hogy a forgalomnak jót tett, hogy a vendégek többé nem olyan kávékat kaptak, aminek a színe – és egyes kritikus vélemények szerint az íze is – macskahúggal kevert pocsolavízre emlékeztetett. A lánya, Eszter addig rágta a fülét, amíg a klasszikus minyonok és rigójancsik mellé becsempészhetett néhány vegán és mindenmentes édességet is a hűtőpultba. Ernő csak a fejét ingatta, hogy a cukrász nagyapja biztosan forogna a sírjában, ha tudná, hogy a dédunokája növényi alapú tejet használ a régi családi receptekhez, de végül megadta magát, átengedte a konyhát a fiataloknak, és a maga részéről megelégedett a törzsvendégek kiszolgálásával.

– A hölgyeknek a szokásosat? – kérdezte, amikor Adél és Kamilla után végre Vera is befutott. Mindig a kirakat melletti asztalt foglalták el, és ez azon a kedd délutánon sem volt másként. Adél és Vera csak bólintottak, de Kamilla kimondottan gondterheltenek tűnt.

– A csillagjegydiétám szerint minden cukrosat ki kellene iktatnom az étrendemből... De mit tegyek, ha annyira imádom az édeset?

Vera és Adél összenéztek, és előbbinek már a nyelve hegyén voltak a szavak, de végül megelégedett annyival, hogy Kamilla helyett is rendelt egy franciakrémest, utóbbi pedig büntudatos mosollyal nyugtázta ezt. Mielőtt azonban megszólalhatott volna, Adél a táskájába nyúlt, és egy könyvet nyomott a kezébe.

– Ezt muszáj elolvasnod! – közölte, és a nyomaték kedvéért még az asztalra is koppintott. Verának elég volt egy pillantást vetnie a borítóra, és rögtön tudta, hogy ez ugyanaz a könyv, amit előző nap Adél vele is megvetetett.

– Tudod, hogy nekem nincs időm olvasni – nyafogott Kamilla, de azért feltette az olvasószemüvegét, és félhangosan mormolni kezdte a fülszöveget. – Ez valami véres sztori? Hogy egy piros ruhás nő kiesik az ablakon? De eltűnik a hullája? Akkor ezek szerint megölik? Juj, de izgi... De akkor sincs időm az ilyesmire. Hiába van vége az évadnak, a színházban egy perc nyugtom sincs. Tele vagyok fusival, és persze mindenkinek tegnapi kellett volna minden. Az igazgató szemet huny, mert azt mondja, ilyen kedves ruhátárosa még az életben nem volt. Ezért elnézi, ha megvarrok a színészeknek ezt-azt. A Leila... tudjátok, a Gombosi... az a szivola, aki a *Liliomban* játszotta a cselédlányt... kiállhatatlan egy dög az életben, de isteni kuncsaft. Most varratott velem egy ilyen estélyiszerű izét, azt hittem, lekaparom magam, mire végeztem. De meg is kértem érte az árát... Mit mondjak, meg is fizette...

Ernő közben megérkezett a három presszóval és a süteményekkel. Adél viszont meg sem várta, hogy kitöltse az ásványvizet, már dőlt belőle a szó:

– Ez egy új könyv. Krimi... Nagyon jó! Olyan... izé... fordulatos! Kérdezd csak meg a Verát! Ő már olvasta.

Vera érezte, ahogy hatalmába keríti a jeges rémület.

– Még csak elkezdtem... – mormolta, és belekortyolt a kávéba. Rögtön meg is bánta.

– Pardon. Elfelejtettem mondani, hogy forró – jegyezte meg Ernő, és már tovább is lépett egy másik asztalhoz.

Kamilla továbbra is tanácstalanul forgatta a kezében a könyvet.

– Még soha nem hallottam erről az íróról. Ki az a Fenyvesi Lili?

– Valami... nő. Ez az első könyve. De tényleg nagyon jó – felelte Adél, miközben úgy tett, mintha elmélyülten kavargatná a kávéját.

Vera összehúzott szemmel figyelte. Több mint ötven éve ismer-
te Adélt, aki sosem tett cukrot a kávéjába. Mit kavargat most ilyen
vadul? Ekkor viszont eszébe jutott az aznapi találkozó igazi célja.

– Valamit el kell mondanom – szólalt meg végül, és leemelte a
franciakrémes cukormázás tetejét.

– Ugye nem megint a Kristóf? – kérdezte vészjósló hangon Ka-
milla. Adél ijedten nézett egyik barátnőjéről a másikra.

– Micsoda? Dehogysis! Mégis hogy jutott az eszedbe? – rázta a
fejét Vera, de még ő is érezte, hogy nem sikerült teljes mértékben
elosztatni a gyanakvásukat. – Másról van szó. Pénzről.

Kamilla erre előrehajolt. Szőke haja persze rögtön a szemébe
hullott, de most nem törődött vele. Finoman megpaskolta Vera
kezét.

– Megszorultál? Tudok kölcsönadni.

– Pali gyógyszerei megint egy vagyonba kerültek, de vala-
mennyi tartalékom nekem is van – mosolygott rá bátorítóan Adél
is. – Egy szavadba kerül. Csak mondd, hogy mennyi kell!

Vera a másodperc törtrészig elérzékenyült, de aztán meg-
rázta a fejét.

– Nem erről van szó. Ami azt illeti, ez a dolog... éppen hogy
pénzt hozna a házhoz. Mindhármunknak.

Néhány másodpercig minden egyéb zajt elnyomott Ernő va-
donatúj kávégépe, de egyetlen kapucsínónyi idő elég volt, hogy
Kamilla visszanyerje a lélekjelenlétét.

– Mégis miről beszélsz?

Vera nagy levegőt vett.

– Emlékeztek, mennyit tervezgettünk? Már a gimiben örök-
ké arról beszéltünk, hogy mi mindent csinálnánk, ha nyernénk a
lottón! Hogy követnénk az álmainkat. Kamilla divattervező akart
lenni, én híres művészettörténész, Adél meg...

– Ő minden héten más – nevette el magát Kamilla.

– Tehetek én róla, ha egyszerűen nem tudtam dönteni? En-
gem tényleg minden érdekelt. Igaz, hogy a végén egy irodában

kötöttem ki, de a széles körű érdeklődésemet világeletemben megtartottam. Ezt Pali is megmondhatja nektek! A családban is mindenki az én segítségemet kéri keresztretjvényfejtés közben. És különben is, még bármi lehet belőlem. Hiszen a kor csak egy szám, nem igaz?

– De, igaz – bólintott kegyesen Kamilla, a figyelmét azonban inkább Vera kötötte le. – Mire akarsz kilyukadni?

Vera belesúrta a villáját az édes habba, és egy pillanatig úgy tűnt, mintha tétovázna. Kamilla és Adél még sosem látta ilyennek. Végül megrázta barna fürtjeit, és rájuk emelte jegeskék szemét.

– Most minden álmunk valóra válhat. Mindhármunknak. Ehhez nem kell mást tennünk, csak ellopni a Bánatos Madonnát.